

[Poul Møller.]

ved bedømmelsen af den nuværende økonomiske stilling og ved vurderingen af den politik, der må føres for at sikre, at befolkningen frivilligt indskrænker forbruget og øger den ægte opsparing, som stilles til rådighed for vore erhverv ved indgangen til de nye og vanskeligere produktions- og omsætningsvilkår, vi skal ind i fra 1. juli.

Derfor er fællesudtalelsens politik stadig i god behold. For det er denne politiks formål igennem en ændret skattepolitik at styrke bedrifterne i landbruget og i byerhvervene i stedet for at svække dem. Det er formålet at øge den ægte opsparing og ikke statens overskud i stedet for at forringe den ved kapitalvindingsafgifter og en høj progressiv beskatning. Det er formålet at fremme arbejdslysten i stedet for igennem et højt skattetryk at hæmme den. Og det er formålet at nedsætte det offentlige forbrug i stedet for kritikløst at øge det.

Jeg har set, at socialdemokratiske politikere har kaldt denne politik for statsfjendtlig. Det er den ikke — vi anerkender nødvendigheden af en statsmagt, der er i stand til at løse vore fælles problemer, og som kan yde beskyttelse og hjælp over for de svage i vort samfund. Men vi anser det tillige for en fundamental opgave for staten at værne den enkeltes frihed, i det omfang denne ikke udnyttes til skade for andre. Vi anser det derimod ikke for statens opgave at styrke sin egen magt til skade for borgernes frihed. Vi vender os derfor imod en statspolitik, der har gjort regeringskunst til reguleringskunst, og vi vender os imod den indtægtsregulering og den indkomstdirigering, som er blevet den moderne stats middel til at hæmme den enkeltes udfoldelsesmuligheder og til at beherske hans gerninger og hans adfærd.

I 1859 holdt John Stuart Mill sin berømte tale om friheden. Heri sagde han — jeg beder om tilladelse til et citat —:

„Menneskeheden vinder mere ved at lade enhver leve, som det synes ham bedst, end ved at tvinge enhver til at leve således, som alle andre finder for godt.“

Denne sætning med dens dybe sandhed

bør ikke glemmes i den moderne formynderstat.

I folketingets arbejdsperiode er der trukket forskelle og principper op, klarere end vi er vant til det hertillands. Jeg tror ligesom det ærede medlem hr. Per Hækkerup, at det er gavnligt og har været gavnligt for den politiske debat og til hjælp for vælgernes stillingtagen. Det ærede medlem ville gerne gøre linjen så klar, at på den ene side var der en positiv samfundspolitik, på den anden side var der en demonstrations- og obstruktionspolitik. Det giver også et ganske klart valg for vælgerne, for hvem skulle vælge demonstranter og sabotører? Men man kunne også stille valget op således, hvis man ville gå videre i det ærede medlems tankegang, at på den ene side var de fine, de rene, de gode mennesker, på den anden side var der de samfundsskadelige, de kriminelle elementer eller tåberne. Men lad os ikke komme dertil i den politiske polemik, at vi virkelig tror på at kunne skyde hinanden i skoene, at vi vil demonstrere og sabotere lovgivningsarbejdet. Vi vil bare noget andet end det ærede medlem, og det er dette andet vælgerne til sin tid skal tage stilling til om de foretrækker fremfor den linje, den skattepolitik, den statsdirigeringspolitik, som det ærede medlem er tilhænger af.

Jeg skal ikke komme dybere ind på de tre regeringspartiers indbyrdes samarbejde. De har imidlertid til alle husstande udsendt en pjece, hvoraf det fremgår, at de føler sig solidariske. De må da også anses for kollektivt ansvarlige. Under musketerernes løsen: én for alle og alle for én, er de gået ind i valgåret; med den nye statsminister som den dristige forrider kan det nok tænkes, at en og anden skutter sig i flokken og frygter, at det bliver alle for én. Kanhænde, det er en af disse frygtagtige, der på pjecens bagside fik fæstet sentensen: én fugl i hånden er bedre end ti på taget. En af retsstatsflokken kan det næppe være, for de fik ikke en eneste lille kramsfugl ud af den store regeringsændring. Den fugl Fønix, der så stolt steg over askehoben i 1957, har for længst vist sig at være en lillusion; kun askehoben er tilbage. De tre fordum så vilde svaner er blevet tamænder i regeringsdressur. Måske fuglen